

USKONNOSTA

Kirj. LAURI VELI

I

I. W. W. liiton sääntöihin, enempiä kuin sen oppikirjoihinkaan ei ole kirjoitettu uskonnosta kielteisesti, eikä myönteisestikään, vaan on uskonnonasia jätetty jokaisen yksilön itsensä ratkaistavaksi, mielensä mukaisesti. Vaikka tiedetäänkin, että uskonto on ollut historian kaikkina aikakausina omistavan luokan aseena työväenluokan orjuuttamisessa, ja samoin voimakkaampien kansakuntien aseena heikompiensa kantoja alistaessaan, niin se saa silti olla jokaisen vapaavalintaisena yksilöasiana. Ja tietenkin se lienee niin toistaiseksi parhain.

Jo ennen meidän ajanlaskumme alkua, roomalaiset valloittajat ja orjuuttajat näyttivät käyttäneen uskontoa aseenaan orjuuttaessaan alamaisiaan, suurella menestyksellä. Mitä sanoi esimerkiksi Markus Tullius Cicero, roomalainen puhuja, kirjailija ja konsuli, joka eli samaan aikaan kuin Cajus Caesar. Lainaamme tähän kohdan Ciceron puheesta, jonka hän piti Rooman senaatin edessä:

“Me saatamme ihailia itseämme miten paljon tahansa, me patres conscripti (senaattorit), mutta varmaa on että me emme suurella lukumäärällämme lannistaneet espanjalaisia, tahi gallialaisia (ranskalaisia) suurella voimallamme, tahi kartagolaisia ovelalla taitavuudellamme, tahi kreikkalaisia taiteellamme. Samoin kuin sekkin, että me emme alistaneet valtamme alle italialaisia ja muita latinalaisia synnynnäisellä älykkyydellämme, vaan hartaudellamme ja uskonnollisuudellamme. Juuri tämä ainoa todellinen viisaus, nim. käsitys siitä että kaikkea olevaista vallitsee ja järjestää kuolemattomien jumalien kaitselmus, on tehnyt meille mahdolliseksi pakottaa vallanalaisuuteemme kaikki kansakunnat ja rodut.”

Siinä on nyt näyte miten Rooman ylimystö alkoi valmistaa sellaista käsitystä että heillä, Jupiterin palvojilla, on “kaitselmus” mikä on tehnyt mahdolliseksi orjuuttaa kaikki kansat ja rodut — kaitselmuksesta heillä on oikeus ryöstää, hävittää tehdä orjiksi! Niin rumaa kuin se ihmisjärjellä ajatellen olikin, niin se kelpasi hyvin kun se oli kaitselmuksen suosima.

Kuinka lienevätkään olleet viljelejä ne uskonnolla kiihoitetut sotamiehet, sitä ei voi tarkoin tietää, mutta lienee uskonnolla ollut tärkeä osansa sotilaiden kiihoittamisessa, koska sen vaikutusta Cicero arvioi suuremmaksi, mitä muu roomalainen sotilaskasvatus ja legioonain hyvä järjestys ja kuntoisuus saivat aikaan. Muun muassa Caesar, vaikka oli Rooman diktaattori, oli myöskin pontifex maximus — sen on uskontomenojen korkein huoltaja. Eikä ole paljon epäilykselle sijaa siinä, etteikö hän olisi käyttänyt valtaansa siinäkin oman luokkansa, s.o. patriisien eduksi.

Vähän myöhemmällä, keisari Augustuksen aikana, rakennettiin Roomaan kaikille jumalille pyhitetty Pantheon temppeli. Roomalaiset eivät näyttäneet olevan uskonnonasioissa niin turhantarkkoja, kunhan vain jotakin jumalaa palveli; kun taas myöhemmällä, ristinopin tultua, katoollinen uskonto “oikeaoppisuudessaan” meni raakamaisiin julmuuksiin.

Kaikkina aikoina näyttää valtuokalla olleen alamaisiaan orjuuttaessaan miekka toisessa kädessä ja uskonto toisessa kädessä aseena.

Niinpä on eri kansakunnat ja rodut asevoimin sekä uskonnon painamina ja sokaisemina voitu pitää vuosituhansia henkisessä ja aineellisessa orjuudessa. Monissa maissa ovat asiat vieläkin melkein yhtä huonolla kannalla.

Aina silloin kun valtio tai kirkko — kumpi hyvänsä — tarvitsee toistensa apua, niin ne sitä myöskin saavat. Monissa maissa onkin kirkko valtioon kuuluva osa. Ei ole monta vuotta kulu- nut siitä kun Mussolini kävi suutelemassa paavin varpaita ja lupasi että Italian hallitus maksaa Vaticanille erään vanhan velan, jonka johdosta olivat Pyhän Pietarin kirkon ovet olleet suljettui- na vuosikymmeniä. Se oli sopimus kahden diktaattorin välillä. Kun tuli kysymykseen täydellisen vallan keskittyminen, niin silloin täytyi vanhan sosialistin notkistua “pyhän” isän jalkojen juureen ja suudella hänen varpaitaan.

Ja nyt äskeisen Ethiopian sodan aikana tapah- tuneessa raakamaisen julmassa alkuasukkaiden teurastuksessa paavi antoi kaiken siunauksensa

Mussolinin teurastushommille. Sanottiin lehdissä että paavi rukoili jumalaa lopettamaan sodan, mutta sillä ehdolla, että paavin ja Mussolinin valta saa täydellisen voiton, huolimatta siitä kuinka julmalla tavalla se täytyy hankkia. On luultavaa että nykyiset Rooman diktaattorit ovat sanoneet, tai tulevat sanomaan, että se oli paavin ansiosta, kun italialaiset voittivat melkein aseettomat Ethiopian alkuasukkaat.

Uskonto, niin typeristä alkuperusteista kun se

imeekin elinvoiman itseensä, näyttää pysyvän työläisissäkin korkeamman henkisen toiminnan masentajana läpi aikakausien. Mutta ei kuitenkaan yö ole niin pitkä, ettei tule päivä sen jälkeen, ja niin tulee tapahtumaan tässäkin kysymyksessä. Kehitys tekee työtään, vaikkakin hitaasti mutta varmasti. Vaikka se näyttää toisinaan ottavan taka-askeleitakin, korvaa se ne taas toisella kertaa ottamalla oikein harppa-askeleita eteenpäin, joten päämäärä kumminkin aina lähenee.

Karkoittamiskuumeen Syyt Ja Seuraukset

Kirj. EX-*"TUSSARI"*

"Give me liberty, or give me death."

—Patrick Henry.

MONET ovat ne miehet jotka menneisyydessä — ja vielä tänäkin päivänä — ovat valinneet kuoleman ennenkuin orjuuden. He ovat juuri niitä miehiä jotka menettävät kaipeamansa vapauden, senkin vähän mitä nykyisessä yhteiskunnassa on vapautta tarjolla.

Kaikkina aikoina ja kaikissa maissa on hallitseva luokka olemassa olonsa turvaamiseksi joutunut laatimaan sellaisia rajoituksia, sellaisia lakeja, jotka ovat rajoittaneet niiden toimintaa, jotka ovat tahtoneet alistettua asemaansa korjata, nousta ylemmäksi. Koska alistetut luokat ovat aina muodostaneet suurimman kansanosan, ovat he joutuneet tätä suurilukuisuuttaan käyttämään hallitsijoihin vastaan, suurimpana voimanaan. Luonnollisista syistä näissä luokkaliikkeissä ovat muutamat harvat joutuneet olemaan "puhemiehinä" luokkansa puolesta. Useimmiten nämä on valittu valtuokan uhreiksi, silloin kun syntyneitä kapinayrityksiä tai levottomuuksia on kukistettu.

Näistä syistä siis monet ovat menettäneet kaipeamansa maallisen vapauden ja saavuttaneet "ikuisen vapauden" — kuoleman kautta, joutuneet virumaan vankikomeroissa pitkät vuodet, tulleet karkoitetuiksi vieraisiin maihin tai oman maan

kaikkein syrjäisemmille ja kolkoimmille seuduille.

Monet ovat ne väitökset joita karkoittamisista on kuultu, puolelta ja toiselta. Mutta tosiasiaksi kuitenkin jää, että karkoittaminen on ollut yksi tehokkaimmista keinoista, mitä valtuokka on voinut käyttää kapinoitsijoita vastaan.

Ensiksikin sellainen toimenpide vapauttaa karkoituksen toimeenpanevan maan vallassaolijat ja hallitsijat epämieluisista henkilöistä, joko oleteista tai todellisista vihollisista.

Toiseksi karkoituksen kohteeksi joutunut joutuu vieraaseen maahan, vierasta kieltä puhuvana ja vieraita tapoja omaavana. Kuluu useinkin pitkät ajat, ennenkuin hän on oppinut maan kielen, tavat, ja mukautunut uusiin olosuhteisiin. Sitä ennen hän on jo voinut väsyä ja menettää innostuksensa. Hänen toimintansa on voinut käydä vähemmän merkitykselliseksi. Hän on vanhentunut ja kohdannut vaikeuksia, yrittäessään mukautua uuden maan luokkaliikevirtauksiin ja välttää esteitä joita hallitseva luokka asettaa hänen tielleen — joko kotimaansa hallitsijain pyynnöstä tai itsesuojelukseen.

Siksipä huomaamme että Yhdysvallatkin, missä karkoittamiset olivat melkein tuntemattomia vielä muutamia vuosikymmeniä sitten, on viimeisen vuosisadan alusta saakka käyttänyt tätä rangais-